

mig bag efter, og jeg har haft Opgørelsen i min Haand i sin Tid. Det blev oplyst, at den paagældende Mand havde svaret: „Ja naar jeg skal foretage en Opgørelse af den Natur, maa jeg foretage den lige fra Bunden af, og saa maa jeg undersøge, hvorledes Centralkomiteen havde været stillet den Dag i Dag, hvis den havde undladt at begaa den Fejl at overtage en Prioritet paa 140,000 Kr. i Taarupgaard, idet det nemlig — sagde den paagældende — er en given Sag, at naar et Laaneinstitut — om man i dette Tilfælde vil betragte Centralkomiteen som et saadant — foretrækker at tage en Prioritet i en Ejendom, fordi det kan faa noget mere Rente der end ved, som de sædvanlig pleje, at købe Kreditforeningsobligationer, saa maa de være forberedte paa, at der er nogen Risiko; jeg maa derfor betragte Sagen fra den Side, jeg maa undersøge, hvilken Forskel der er økonomisk set mellem Centralkomiteens Stilling den Dag i Dag med den forulykkede Prioritet i Taarupgaard og Stillingen, som den vilde have været den Dag i Dag, hvis de vare gaaede den anden Vej“ — og derefter kom han gennem en fuldstændig loyal og korrekt Beregning til det af mig angivne Resultat, at der skulde 88,000 Kr. til.

Det siger jeg ikke som et Forsvar — som om der behøvedes noget Forsvar! — mod den Paastand af det ærede Medlem for Ribe, at der ikke er tilvejebragt et større Beløb. Det maa dog vel egentlig endnu være Giverens Sag at bestemme, hvor stor Gaven skal være. Vi ere vel endnu ikke komne saa stærkt ind under det ærede Medlems Pisk, at det er ham, der dikterer det. Han siger ganske vist, at det burde ikke have været 88,000 Kr., men 113—114—115,000, det vil altsaa sige, at der skulde have været tilvejebragt 25 å 27,000 Kr. yderligere. Ja, senere hen i sit Foredrag kom han naegtelig til at nævne nogle helt andre Tal, for det ærede Medlem har som bekendt aldrig synderlig Rede paa sine Tal eller paa de faktiske Forhold, hvorom han taler. Det ærede Medlem udtalte bl. a. sin Forbavelse over, at der til denne Hædersgave til General Bahnson kunde være knyttet den Betingelse, paa den ene Side, at man vilde anbefale ham at benytte Beløbet til at dække Gælden til Centralkomiteen, og paa den anden Side, at man saa ligeledes vilde anbefale, at han ikke afgav Beløbet paa anden Maade, end at han fik en fuldstændig lovlige Saldokvittering for, at hans Gæld var udslettet. Dertil siger det ærede Medlem

for Ribe: „Hvordan nu nogle private Indsamlere kunde stille Betingelser her, begriber jeg ikke. . . . De stillede den Betingelse for at indbetale dem (Pengene), at saa skulde hele Bahnsons Gæld uden videre slettes, saaledes at der ikke kunde være Tale om, at nogen kunde gøre Fordring paa mere siden. At de havde foræret 88,000 Kr. som Afdrag paa hans Gæld til Centralkomiteen, dertil er der intet at sige.“ Hvor naadigt af det ærede Medlem for Ribe, at han ikke har noget at sige til, at vi forære en Mand 88,000 Kr. af vore egne Penge! Det ærede Medlem var ganske fortvivlet over, at han ikke havde kunnet faa fat paa, hvem den Komité, som havde indsamlet Pengene, bestod af; det var ikke lykkedes det ærede Medlem at opdage andre end en æret Landstingsmand og mig. Jeg vil tilraade det ærede Medlem ganske rolig at holde sig til os, jeg tror nok, vi skulle klare disse Spørgsmaal. Vi have ikke følt nogen særlig Trang til at skaffe os Lidelsesfæller, idet vi ikke et eneste Øjeblik have været i Tvivl om, at hvad enten der var mere eller mindre eller slet ingen Grund dertil, vilde det ærede Medlem selvfølgelig tortere os i høje Toner. Vi havde ikke nogen Trang til at faa vore Venner til at dele Skæbne med os i dette Forhold.

Men det forekommer mig nok at gaa lidt videre end tilbørligt, naar det ærede Medlem kom ind paa, paa den for ham ejendommelige Maade, at foretage Undersøgelser af Forhold vedrørende Privatmand, som aldeles ikke vedkommer ham, og som ikke staar i det fjerneste Forhold til det ærede Medlem for Ribe ud over dette tvungne Forhold at skulle sidde her i Stue sammen med ham. Det forekommer mig nok at være ret ejendommeligt, at han vil benytte et Sprog som det, han anvender her, og som er saa fiffigt og saa godt lavet, for at han bag efter kan staa op og sige: Ja, men det har jeg aldrig sagt, jeg har sagt det modsatte! Han siger nemlig om mig: „Vilde det ærede Medlem ikke anse det for en skammelig Insinuation, hvis man f. Eks. sagde om ham: Han kan sagtens være med til at øse Penge ud til Betaling af General Bahnsons Gæld, han kan sagtens sætte sig i Spidsen for et saadant Foretagende, han, der har tjent Hundrede Tusinder, maaske Millioner paa Københavns Befæstningsanlæg — hvor mange har han f. Eks. ikke tjent ved Anlægget af Middelgrundsfortet, det er kun en simpel Tak, han skylder Bahnson, naar han nu vil hjælpe ham.